

רע"פ 3602/17 - צבי כהן נגד ועדה מקומית לתכנון ובניה טייבה, עיריית
טייבה, חברת מפעלי מחזור שרונים בע"מ, עבד אל כרים חדיג'ה, רפאל
כחלון, אילן עקיבא, צבי וטנשטיין

בית המשפט העליון

רע"פ 3602/17 - א'

כבוד המשנה לנשיאה ס' ג'ובראן
צבי כהן

לפני:
המבקש:

נגד

1. ועדה מקומית לתכנון ובניה טייבה
2. עיריית טייבה
3. חברת מפעלי מחזור שרונים בע"מ
4. עבד אל כרים חדיג'ה
5. רפאל כחלון
6. אילן עקיבא
7. צבי וטנשטיין

המשיבים:

משיבים 3-7 פורמליים:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד מיום 28.2.2017 בעפ"א
19339-12-15 שניתן על ידי כבוד השופט נ' בכור

עו"ד ניר רבר

בשם המבקש:

עו"ד אשר זליגר

בשם המשיבות 1-2:

החלטה

עמוד 1

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת נ' בכור) בעפ"א 17492-12-15 ובעפ"א 19339-12-15 מיום 28.2.2017, בגדרו נדחו ערעורי הצדדים על גזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (השופטת ח' קיציס) בתו"ב 56399-12-11 מיום 25.10.2015, אשר במסגרתו הושת על המבקש, בגין הרשעתו בעבירות לפי חוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה) ולפי חוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968 (להלן: חוק רישוי עסקים), קנס בסך 30,000 ש"ח או 90 ימי מאסר תמורתו, לצד התחייבות בסך 60,000 ש"ח למשך שנתיים להימנע מביצוע עבירה מהעבירות שבהן הורשע. לצד בקשתו זו הגיש המבקש בקשה להוספת ראייה.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש הוא אחד ממנהליה של חברת מפעלי מחזור שרונים בע"מ (להלן: החברה), שהיא המשיבה 3 בבקשה שלפניי. המשיבים 4-7 נמנים אף הם על מנהליה של החברה ובעלי התפקידים בה. ביום 20.9.2012 הוגש כתב אישום מתוקן נגד המבקש, החברה, והמשיבים 4-7, שייחס להם עבירות לפי חוק התכנון והבניה ולפי חוק רישוי עסקים. בכתב האישום נטען שהנאשמים הפעילו במקרקעין המצויים במרחב תכנון טיבה "תחנת מעבר לפסולת" כהגדרתה בתקנות רישוי עסקים (תחנת מעבר לפסולת), התשנ"ח-1998 (להלן: התחנה), זאת לכל המאוחר החל מחודש ינואר 2003 ועד למועד הגשת כתב האישום. על-פי המתואר, הפעלת התחנה היוותה סטייה מהייעוד התכנוני של המקרקעין, שיועדו לשימוש חקלאי, ואף חרגה מהיתר בנייה שהוצא לנאשמים בשנת 2003. בכתב האישום תוארו עבודות בנייה שבוצעו במקרקעין לאורך השנים, ללא היתר כדין ותוך עבירה על חוק התכנון והבניה. נוסף על כך, תואר, כי החל מחודש אוגוסט 2008 והלאה הנאשמים מפעילים את התחנה ללא רישיון עסק תקף - ובכך עוברים על חוק רישוי עסקים.

3. בית משפט השלום קבע שהנאשמים אכן מפעילים את התחנה כמתואר; ששימוש זה נוגד את יעוד הקרקע על-פי התכנית החלה; ושהפעלת התחנה אינה חוסה תחת היתר הבנייה משנת 2003. עוד נמצא כי בשנים 2003-2008 החברה קיבלה מידי שנה רישיון להפעלת התחנה, וככל הנראה קיבלה גם היתר לשימוש חורג במקום; אולם, בתאריך 1.8.2008 פקע תוקפו של הרישיון וניסיונותיה של החברה לחדשו לאחר מכן סורבו. בית המשפט ציין כי העדים מטעם עיריית טיבה (להלן: העירייה) לא הצביעו על שינוי בפעילות התחנה שהוביל אותם שלא לחדש את הרישיון, וכי, יתרה מכך, אף לאחר הגשת כתב האישום המשיכה העירייה להשתמש בשירותי החברה ולהעביר פסולת לתחנה. ברם, חרף זאת, נקבע כי אין פסול בהחלטת העירייה שלא לחדש את הרישיון כאמור, שכן הרשות רשאית לסרב לבקשה לרישיון בהינתן שהפעלת העסק נוגדת את הוראות חוק התכנון והבניה. בשים לב לאמור התקבל האישום הנוגע לפעילות ללא רישיון עסק, והאישומים בעבודות בנייה שבוצעו ללא היתר התקבלו בחלקם בלבד. בית המשפט דן באשם של המנהלים השונים בחברה, ובנוגע למבקש קבע כי זה שימש "מנהל פעיל" בחברה בתקופה נושא כתב האישום; כי הנטל להראות שהעבירות נעברו שלא בידיעתו מוטל על כתפיו, אך הוא לא עמד בו; וכי לא הראה שנקט בכל האמצעים כדי למנוע את ביצוען. לנוכח כל האמור הורשע המבקש, יחד עם חלק מהנאשמים האחרים, בעבירות לפי סעיפים 145(א)(2), 145(א)(3), 204(א), 204(ב), 204(ג), 208, 253(1) ו-253(2) לחוק התכנון והבניה; ובעבירות לפי סעיפים 4, 14(א), 14(ב), 15(1) ו-15(2) לחוק רישוי עסקים ולפי פרט 5.1 לתוספת לצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי) התשנ"ה-1995 (פרט שעניינו עסקים מתחום "אשפה ופסולת"). לשלמות התמונה, יצוין, כי טענת הגנה מן הצדק שהעלו הנאשמים נדונה ונדחתה, וכך גם טענתם כי סגירת התחנה תוביל לנזק עתידי עבור יישובים באזור השרון.

4. במסגרת הטיעונים לעונש, ולאחר שהוועדה המקומית והעירייה (להלן יחדיו: המשיבות) סירבו לקבלת תסקיר מבחן בשאלת ביטול הרשעתו, ביקש המבקש שהרשעתו תבוטל אף ללא תסקיר. המבקש הדגיש כי עסקינן בסוג עבירות

שבו נהוג מבחן מקל בשאלת הימנעות מהרשעה, וכי הרשעתו תגרום לו עוול, מאחר שאיננו מעורב בניהול החברה אלא רשום כמנהל שלה באופן פורמאלי בלבד; וכן משום שהרשעתו תימנע מחברה אחרת, בה הוא אכן משמש כמנהל, לגשת למכרזי רשויות מקומיות. לאחר שסקר את ההלכות הרלוונטיות, בית המשפט דחה טענות אלו, בנמקו כי ההרשעה במקרה זה לא תפגע פגיעה חמורה בשיקום או תגרום נזק בלתי סביר ביחס לעבירות שנעברו. הוטעם, כי המבקש "הורשע פעם אחר פעם בעבירות שעניי[נן] שמירה על איכות הסביבה וכן בעבירות של ניהול עסק ללא רישיון. אין מקום לבטל הרשעתו כעת בכדי לאפשר לו להמשיך ולפעול באמצעות חברות אחרות, וככל הנראה הרשעות אלו כשלעצמן יהוו מכשול בפני החברה הנוספת שבניהולו להתמודד במרכזים" (פסקה 13 לגזר הדין).

בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם עבור המבקש הוא קנס בשיעור שבין 25,000 ש"ח ל-100,000 ש"ח, זאת בשים לב, בין היתר, לכך שראשית פעילותה של התחנה הייתה כדין ובהסכמת הגורמים המאסדרים הרלוונטיים. בהמשך, נשקלו נסיבות שאינן נוגעות לביצוע העבירות, ובהן: הפגיעה הכלכלית הצפויה בפרנסת המבקש בכך שהרשעה תימנע ממנו להשתתף במכרזים עתידיים; התנהלות הנזכרת של העירייה לאחר שהוגש כתב האישום; ומאידך הרשעותיו הקודמות של המבקש בעבירות דומות, המעצימות את השיקול של הרתעת היחיד בעניינו. בסופו של דבר, הוטלו על המבקש קנס בסך 30,000 ש"ח (או 90 ימי מאסר תמורתו) וחתימה על התחייבות בסך של 60,000 ש"ח לבל יעבור במשך שנתיים החל מיום 31.12.2017 עבירה מן העבירות שבהן הורשע. לצד זאת, ניתנו נגד המבקש, וחלק מהנאשמים האחרים, צו הריסה לבנייה שנבנתה ללא היתר; צו סגירה ואיסור עיסוק בחצרים; וצו לפי סעיף 16(3) לחוק רישוי עסקים האוסר על העברת זכויות הניהול.

5. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על פסק הדין, לרבות על ההחלטה לדחות את בקשתו לביטול הרשעתו. המשיבות הגישו אף הן ערעור, שהופנה בעיקרו כלפי קולת העונשים שהושתו על המבקש ועל אחד הנאשמים האחרים. בהמשך, בהתאם להסכמות אליהן הגיעו הצדדים, המבקש חזר בו מטיעונו לעניין הכרעת הדין. עוד בהתאם למוסכם, בית המשפט הורה על קבלת תסקיר מבחן בנוגע למבקש, שיכלול התייחסות לאפשרות ביטול הרשעתו וענישתו ללא הרשעה. בהמשך, במסגרת התסקיר שהתקבל בעניינו, שירות המבחן המליץ לשקול בחיוב לסיים את ההליך ללא הרשעה בדין ולהטיל על המבקש צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 150 שעות.

בית המשפט המחוזי החליט לדחות את שני הערעורים ולהותיר על כנו את גזר הדין, בקבעו כי אין בנמצא כל הצדקה להתערב בו. בית המשפט אף העיר כי מתחם העונש שנקבע נוטה לקולה ביחס למדיניות המחמירה הנוהגת בעבירות מהסוג שבו עסקינן, הכוללת לא פעם קנסות בסכומים גבוהים, עונשי מאסר מותנה ועונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. נקבע, כי אין מקום להימנע מהרשעת המבקש, זאת בשים לב למשקלם של הערכים המוגנים העומדים בבסיס העבירות; לעברו הפלילי בעבירות דומות; ולעובדה שהמבקש "הוא בעל העבר הפלילי המכביד ביותר מבין הנאשמים". בהקשר זה נדחתה טענת המבקש לפיה נערכה הבחנה פסולה בינו לבין שניים מהנאשמים האחרים (המשיבים 5 ו-7 בבקשה שלפניי), שהרשעתם אכן בוטלה. הוטעם, שביטול הרשעתם נבע מכך שקיבלו אחריות על ביצוע העבירות ושהם נעדרי עבר פלילי - שני אלמנטים המבחינים את עניינם מעניינו של המבקש. כן הושם דגש על כך שלאורך ההליך בעניינו המבקש סירב בתוקף להכיר באחריותו לביצוע העבירות. לסיים צוין, כי גזר הדין "משקף ענישה ראויה העולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה והמתחם ההולם, ומאידך - מקלה עם המשיב 3 [המבקש - ס.ג.]. במידה מסוימת באופן הנותן ביטוי לחלוף הזמן וגורמי הסיכוי לשיקומו, כמובא בתסקיר".

מכאן הבקשה שלפניי.

6. המבקש טוען שיש לקבל את בקשתו, ליתן רשות ערעור ולקבל את הערעור כך שתבוטל הרשעתו, ומציג שני נימוקים עיקריים לעמדתו זו. ראשית, נטען כי מתעוררת בעניין שאלה משפטית עקרונית, החורגת מגדר המחלוקת בין הצדדים, שהיא: "האם ראוי להציב תנאי לביטול ההרשעה של נושא משרה, שלא היה מעורב בביצוע ולא דבק בו אשם מוסרי, תנאי של הודאה באחריות למעשה שלא היה מעורב בו" (פסקה 9 לבקשה). הנימוק לטענה זו נעוץ בעמדת המבקש לפיה העובדה שלא הכיר באחריותו לביצוע העבירות היא שהכריעה את הכף וגרמה לכך שבית המשפט המחוזי לא אימץ את המלצת שירות המבחן בעניינו. לטענת המבקש, התוצאה היא שביטול ההרשעה הופך מותנה בהכרה באחריות, ולדידו "תנאי כזה מחייב את האדם לעשות שקר בנפשו, על מנת להנות מהאפשרות של ביטול הרשעה" (שם). שנית, לגישת המבקש, תוצאת ההליך בעניינו מקימה חשש ממשי לעיוות דין ולחוסר צדק, זאת בשל הצטברות של מספר יסודות, ובהם: העובדה שהמבקש הורשע בעבירות שלא היה מעורב בביצוען, אך בשל רישומו כאחד ממנהלי החברה; העובדה שפעילות התחנה נעשתה בעידוד הרשויות ובהתאם להחלטות בתי המשפט; התוצאה הקשה לפיה בצד הרשעת המבקש מנהליה האחרים של החברה זוכו, תוצאה העולה, לעמדת המבקש, כדי "דיבור בשני קולות" של בית המשפט; אי-קבלת המלצת שירות המבחן בעניינו; והפגיעה בעיסוקו בשל כך שהרשעתו תמנע מהחברה האחרת שהוא מנהל להשתתף במכרזים. לצד זאת, המבקש עותר לצרף ראייה חדשה התומכת באמור בבקשתו.

7. הוחלט כי הבקשה מצריכה תגובה וזו אכן הוגשה ביום 27.6.2017. בתגובתן טוענות המשיבות כי הבקשה אינה מעלה שאלה כללית או חידוש משפטי כלשהם, אלא תוקפת אך ורק את יישום ההלכות הנוהגות בעניינו הפרטני של המבקש - ומכאן שאין מקום, לשיטתן, למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". יתרה מכך, המשיבות מבקשות להראות כי טענותיו השונות של המבקש אינן מבוססות, וכי הקביעות שנקבעו בעניינו בערכאות הקודמות נכונות אף לגופן. בין היתר, מתייחסות המשיבות להחלטה שלא לבטל את ההרשעה. לדידן, ההתחשבות בעברו הפלילי של המבקש ובכך שסירב ליטול אחריות על ביצוע העבירה היא בחזקת יישום נכון של ההלכה הפסוקה על המקרה דנא.

דין והכרעה

8. לאחר שעינתי בבקשה ובתגובה לה, נחה דעתי כי דינה להידחות. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן אך במקרים חריגים, מקום בו מתעוררת סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)), או כאשר הדבר מוצדק מפאת שיקולי צדק ייחודיים (אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). העיון בבקשה שלפניי מעלה כי זו אינה נמנית על אותם מקרים מיוחדים, משום שהיא אינה מעוררת סוגיה כללית כלשהי ואינה מקימה חשש לעיוות דין או חוסר צדק ייחודי; ואפרט.

9. ראשית, אין בידי לקבל את טענת המבקש כי עניינו מעורר שאלה כללית ועקרונית. המבקש גורס שפסק הדין בעניינו התנה את האפשרות לביטול הרשעה של פלוני בהודאתו באחריות למעשים - אולם, טענה זו אין לה על מה שתסמוך. אזכיר, כי בהלכת כתב נקבע שהימנעות מהרשעת אדם שעבר עבירה היא אמצעי חריג ויוצא דופן, המתאפשר בהצטבר שני גורמים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל" (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)). בהמשך קבע בית משפט זה כי הלכת כתב חלה גם כשעסקין בעבירות אסדרתיות מסוג של אחריות קפידה, אך הבהיר כי יש להחילה עליהן בגמישות רבה יותר (רע"פ

3515/12 מדינת ישראל נ' שבתאי (10.9.2013)). בענייננו, לא מצאתי יסוד לטענת המבקש כאילו שונו ההלכות האמורות. עיון בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מלמד כי, בניגוד לנטען, בית המשפט כלל לא ראה בעובדה שהמבקש סירב להכיר באחריות למעשיו משום "תנאי" לביטול הרשעתו. להבדיל, היעדר ההכרה באחריות היווה אך שיקול במסגרת יישום הדין על המקרה הקונקרטי, וממילא דומה כי לא היווה שיקול מכריע (ראו האמור בפסקה 8 לפסק הדין בדבר המשקל המכריע שניתן דווקא לעברו הפלילי של המבקש). מכל מקום, ברי כי בית המשפט לא קבע כל קביעה כללית, אלא עסק ביישום הדין על עניינו של המבקש - הא ותו לא (השוו: רע"פ 755/17 מוסא נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ולבניה - ירושלים (30.1.2017); חטיב נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה - לב הגליל (22.2.2016); רע"פ 737/11 אביטן מלכיאלי, משרד עורכי דין נ' מדינת ישראל (9.5.2011)). בבחינת למעלה מן הדרוש, אציין, כי להשקפתי דין הטענות לעניין הרשעת המבקש להידחות אף לגופן, שכן על פני הדברים לא התרשמתי שהרשעת המבקש מביאה לפגיעה שעוצמתה גוברת על יתר השיקולים הצריכים לעניין, אף בהינתן סוג העבירות בענייננו (השוו: רע"פ 8971/15 כל בו חצי חנים בע"מ נ' מדינת ישראל - המשרד לאיכות הסביבה, פסקאות 13-15 והאסמכתאות שם (27.1.2016); רע"פ 2460/09 לשם נ' מדינת ישראל (25.6.2009) (להלן: עניין לשם)).

10. כמו כן, אין בידי לקבל את טענת המבקש כי קם חשש ממשי לעיוות דין בעניינו. המבקש טוען חזר ושנה שנגרם לו עיוות דין בהרשעתו בשל כך שיתר מנהלי החברה (המשיבים 4-7 בבקשה) זוכו מן העבירות. בנוגע למשיבים 4 ו-6 (הם הנאשמים 2 ו-5 בפסק הדין המקורי, בהתאמה), המבקש גורס כי זיכּוּם התבסס על אותן ראיות ונסיבות שעליהן נסמכה הרשעתו, ושהדבר עולה כדי "דיבור בשני קולות". דא עקא, טענה זו נטולת בסיס היא. כזכור, הערכאה הדיונית מצאה כי המבקש לא עמד בנטל להראות שהעבירות נעברו בלא ידיעתו או שנקט באמצעים כדי למנוע ביצוען. בשונה מכך, לגבי משיב 4 נקבע, על סמך עדותו, כי אין לו אחריות כמנהל בחברה (זאת בשונה מאחריותו כבעל המקרקעין שעליו פעלה התחנה), ולגבי משיב 6 נקבע כי עזב את תפקידו הניהולי בחברה בשנת 2007 ולפיכך זוכה מכל אשמה (ראו פסקאות 47 ו-61 להכרעת הדין, בהתאמה). בניגוד לנטען, הממצאים העובדתיים שנקבעו ביחס למשיבים אלה שונים מאלה הנוגעים למבקש. משום כך, אין מקום להשוואה המוצעת, וודאי שאין מדובר ב"דיבור בשני קולות" (השוו: רע"פ 8108/09 ביבר נ' מדינת ישראל (22.11.2009)). אשר למשיבים 5 ו-7 (הם הנאשמים 4 ו-6 בפסק הדין המקורי, בהתאמה) - בדומה למבקש, הוטלה עליהם אחריות כמנהלים בחברה, ובהמשך, בשים לב לתסקיר בעניינם, בוטלה הרשעתם (החלטת בית משפט השלום מיום 11.1.2016). כפי שביאר בית המשפט המחוזי, ביטול ההרשעה של השניים נבע מנסיבות החלות בעניינם ושאינן חלות בעניינו של המבקש (ובפרט, היותם נעדרי עבר בפלילי והעובדה שלקחו אחריות על העבירות שבוצעו). ניתן להיווכח, אפוא, כי אין ממש בטענות המשוות בין המבקש לבין יתר הנאשמים, שמטרתן כפי הנראה היא השגת מקצה שיפורים ביחס לקביעות שהובילו להרשעתו, ואף לא קם חשש לעיוות דין. אומנם יש ממש בטענת המבקש לפיה בית המשפט המחוזי לא התייחס מפורשות בפסק דינו לטענת בדבר דיבור בשני קולות ביחס למשיבים 4 ו-6, ואולם, כפי שבואר לעיל - טענה זו דינה להידחות. ומכל מקום, ברי כי אין בהיעדר התייחסות לטענה כשלעצמו כדי להצדיק מתן רשות ערעור.

11. גם ביתר טענותיו של המבקש לא מצאתי ממש. העובדה שלא אומצה בעניינו המלצת שירות המבחן אינה עולה כשלעצמה כדי חשש לעיוות דין (וראו: רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013)). אשר לפגיעה בעיסוקו של המבקש, ובלי להקל ראש בנזק הצפוי לו כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שהושת עליו - לא התרשמתי כי מדובר ב"תוצאה קשה, הרסנית ובלתי מידתית" (פסקה 50 לבקשה), כפי שנטען, ומכל מקום, הדבר אינו מעורר חשש לעיוות דין. אזכיר, כי "טענות הנוגעות לחומרת העונש כשלעצמה לרבות הטענה שהיה על בית המשפט להימנע מהרשעה, אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, אלא בנסיבות של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (עניין לשם, ההדגשה הוספה - ס.ג.); וראו גם רע"פ 2933/15 קלה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 והאסמכתאות שם (5.5.2015); רע"פ 5504/08 פלוני נ' מדינת ישראל (27.7.2008)). איני מוצא מקום לדון בטענות הנוספות שהעלה המבקש, כגון הטענה

שכלל לא היה מעורב בביצוע העבירות, או שפעילות התחנה בוצעה בעידוד הרשויות. טענות אלה מופנות בבירור כלפי קביעות עובדתיות שנקבעו בערכאה הדיונית ושעברו תחת שבטה של ערכאת הערעור. אין אפוא מקום לדון בהן במסגרת בקשה שעניינה רשות ערעור ב"גלגול שלישי", ואף לא התרשמתי כי יש בהן ממש לגופן. אשר על כן, לא מצאתי עילה לקבלת בקשת רשות הערעור שלפניי.

12. לבסוף, אין בידי לקבל את הבקשה להוספת ראייה. המבקש עותר להוסיף כראייה מכתב שנמסר לו מלשכת ראש העיר טייבה ביום 27.4.2017, בגדרו הובעה תמיכה בביטול הרשעתו. ראשית, לא שוכנעתי כי הבקשה עומדת בתנאים להוספת ראייה בשלב הערעור, הכוללים כידוע שני מבחנים מצטברים: הראשון, כי המבקש "לא היה יכול להביא את הראייה בפני הערכאה הדיונית; השני, כי הראייה הנוספת היא בעלת משקל סגולי כזה העשוי לשנות את תוצאות המשפט" ([1]), דהן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (2.9.2008)). בענייננו, אמנם מדובר במסמך שנכתב רק לאחר תום הדיונים בשתי הערכאות הקודמות, ובמובן זה ניתן לסבור כי צולח הוא את המבחן הראשון מבין השניים. אולם, לא שוכנעתי שעסקינן בראייה שבכוחה לשנות את התוצאה כמצוות המבחן השני. אזכיר, כי התנהלותה של העירייה בפרשה זו, לרבות תמיכתה בחברה ובפרויקט הקמת התחנה, הוכחה ובוססה היטב בפני הערכאות הקודמות עת שהכריעו בתיק, וזאת כאמור בצד תסקיר מבחן ובו המלצה להימנע מהרשעת המבקש. הגם שכך, לבסוף לא נמצאה הצדקה לביטול הרשעתו, ודומני, אפוא, כי האמור במסמך שהוספתו נתבקשה אינו מהווה פוטנציאל לשינוי תוצאה זו. זאת ועוד, ודאי שהמכתב אינו מעיד, כשלעצמו, על חשש לעיוות דין או חוסר צדק ייחודי. משכך, לדידי, האינטרס בדבר סופיות הדיון, כמו גם השיקול בדבר טיבה של הראייה החדשה, מטים אפוא את הכף לעבר אי קבלתה (והשוו: רע"פ 3969/11 רקח נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (18.7.2016)), ולפיכך דין הבקשה להוספת ראייה להידחות.

13. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית.

ניתנה היום, י' באב התשע"ז (2.8.2017).

המשנה לנשיאה